CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
NIILO JÄÄSKINEN
prezentate la 31 martie 2011 [1]

Cauza C-190/10

Génesis Seguros Generales Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (GENESIS)
împotriva
Boys Toys SA
și
Administración del Estado

[cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Tribunal Supremo (Spania)]

„Marcă comunitară — Modalități de depunere — Articolul 27 din Regulamentul (CE) nr. 40/94 — Depunerea electronică a cererii — Luarea în considerare a datei, a orei și a minutului depunerii”

I — Introducere

1. Prin trimiterea preliminară formulată, Tribunal Supremo (Spania) supune Curții o problemă privind interpretarea noțiunii „dată de depunere” a cererii de înregistrare a mărcii comunitare. Se urmărește să se afle dacă este permisă, în vederea aplicării articolului 27 din Regulamentul (CE) nr. 40/94 [2], luarea în considerare, pe lângă data de depunere a cererii, a orei și a minutului depunerii pentru a se putea invoca prioritatea mărcii comunitare.

II — Cadrul juridic

A — *Dreptul internațional*

2. Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale din 20 martie 1883 [3] (denumită în continuare „Convenția de la Paris”) prevede la articolul 4 litera A după cum urmează:

„(1) Cel care a depus în condiții reglementare, într-una din țările Uniunii, o cerere […] de marcă de fabrică sau de comerț […] va beneficia, pentru a efectua depozitul în celelalte țări, de un drept de prioritate în termenele precizate mai jos.

1 — Limba originală: franceza.

2 — Regulamentul Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), abrogat prin Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (versiune codificată) (JO L 78, p. 1), care a intrat în vigoare la 13 aprilie 2009. Ținând seama de data faptelor din acțiunea principală, prezenta cerere de interpretare se referă la Regulamentul nr. 40/94.

3 — Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale din 20 martie 1883 este accesibilă la adresa următoare: http://www.wipo.int/treaties/fr/ip/paris/trtdocs_wo020.html

(2) Se recunoaște ca dând naștere unui drept de prioritate orice depozit având valoare de depozit național reglementar în temeiul legislației interne a fiecărei țări a Uniunii sau a tratatelor bilaterale sau multilaterale încheiate între țările Uniunii.

(3) Prin depozit național reglementar se înțelege orice depozit considerat suficient pentru a stabili data la care a fost depusă cererea în țara respectivă, indiferent de soluționarea acordată ulterior cererii în cauză."

3. Conform articolului 4 litera C din Convenția de la Paris:

„(1) Termenele de prioritate menționate mai sus vor fi […] de 6 luni pentru desenele și modelele industriale și pentru mărcile de fabrică sau de comerț.

(2) Aceste termene încep să curgă de la data depozitului primei cereri; ziua depozitului nu este cuprinsă în termen.

(3) Dacă ultima zi a termenului este o sărbătoare legală sau o zi în care Biroul nu este deschis pentru primirea depozitelor de cereri în țara în care se cere protecția, termenul va fi prelungit până la prima zi lucrătoare care urmează."

B — *Dreptul Uniunii*

4. Articolul 8 din Regulamentul nr. 40/94, intitulat „Motive relative de refuz", prevede:

„(1) La opoziția titularului unei mărci anterioare, se respinge înregistrarea mărcii solicitate atunci când:

(a) aceasta este identică cu marca anterioară și când produsele sau serviciile pentru care marca a fost solicitată sunt identice cu cele pentru care este protejată marca anterioară;

(b) din cauza identității sau asemănării sale cu marca anterioară și din cauza identității sau asemănării produselor sau serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există un risc de confuzie pe teritoriul în care este protejată marca anterioară; riscul de confuzie presupune riscul de asociere cu marca anterioară.

(2) În înțelesul alineatului (1), „mărci anterioare" înseamnă:

(a) mărci a căror dată de depunere este anterioară cererii de înregistrare a mărcii comunitare, ținând cont, dacă este cazul, de dreptul la prioritate invocat în sprijinul acestor mărci și care aparțin următoarelor categorii:

(i) mărci comunitare;

(ii) mărci înregistrate într-un stat membru sau, în ceea ce privește Belgia, Luxemburg și Țările de Jos, la Oficiul mărcilor din Benelux;

(iii) mărci care au făcut obiectul unei înregistrări în temeiul acordurilor internaționale, care produc efecte într-un stat membru;

(b) cereri pentru mărci menționate la litera (a), sub rezerva înregistrării lor;

(c) mărci care, la data de depunere a cererii pentru înregistrarea ca marcă comunitară sau, dacă este cazul, la data priorității invocate în sprijinul cererii pentru înregistrarea ca marcă comunitară, sunt de notorietate într-un stat membru în înțelesul articolului 6a din Convenția de la Paris. […]"

5. Articolul 14 din Regulamentul nr. 40/94, intitulat „Aplicare complementară a dreptului intern în domeniul contrafacerii”, prevede la alineatul (1) că efectele mărcii comunitare sunt reglementate exclusiv prin dispozițiile regulamentului menționat.

6. Articolul 26 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94 prevede condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cererea de înregistrare a mărcii comunitare, printre care figurează: a) o cerere pentru înregistrarea unei mărci comunitare; b) datele care permit identificarea solicitantului; c) lista produselor sau serviciilor pentru care se cere înregistrarea; d) reproducerea mărcii. Alineatul (2) al articolului menționat prevede că cererea de înregistrare a mărcii comunitare face obiectul plății unei taxe de depunere.

7. Articolul 27 din Regulamentul nr. 40/94, intitulat „Data de depunere”, are următorul cuprins:

„Data de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare este aceea la care solicitantul a prezentat la Oficiu sau, în cazul în care cererea a fost depusă la oficiul central din domeniul proprietății industriale al unui stat membru sau la Oficiul mărcilor din Benelux, [la acesta], documente care să conțină elementele menționate la articolul 26 alineatul (1), sub rezerva plății taxei de depunere în termen de o lună de la data depunerii documentelor.”

8. Potrivit articolului 29 din același regulament, dreptul de prioritate se aplică în cursul unui termen de șase luni de la data de depunere a primei cereri. Se recunoaște ca dând naștere unui drept de prioritate orice depozit având valoare de depozit național reglementar în temeiul legislației interne a statului în care a fost efectuată sau în temeiul unor acorduri bilaterale ori multilaterale. Prin depozit național reglementar se înțelege orice depozit considerat suficient pentru a stabili data la care a fost depusă cererea, indiferent de soluționarea acordată ulterior cererii în cauză.

9. Articolul 32 din Regulamentul nr. 40/94 prevede că cererea de înregistrare a mărcii comunitare căreia i-a fost atribuită o dată de depunere are, în statele membre, valoare de depozit național reglementar, luând în considerare, dacă este cazul, dreptul de prioritate invocat în susținerea cererii în cauză.

10. Articolul 97 din Regulamentul nr. 40/94, intitulat „Legislație aplicabilă”, prevede:

„(1) Instanțele competente în domeniul mărcilor comunitare aplică dispozițiile prezentului regulament.

(2) Pentru toate aspectele care nu intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament, instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare aplică dreptul său intern, inclusiv dreptul său internațional privat.

(3) Cu excepția cazurilor în care prezentul regulament prevede altfel, instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare aplică normele de procedură aplicabile aceluiași tip de acțiuni privind o marcă națională în statul membru pe teritoriul căruia este situată instanța respectivă.”

11. Norma 5 din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 40/94 [4], intitulată „Depunerea cererii”, prevede:

„(1) Oficiul aplică pe documentele care intră în compunerea cererii data recepționării și numărul de dosar atribuit cererii. Oficiul eliberează imediat solicitantului o recipisă pe care se specifică cel puțin numărul dosarului, o reproducere, o descriere sau orice alt mijloc de identificare a mărcii, natura documentelor și numărul lor, precum și data de recepționare a cererii.

[…]”

4 — JO L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189.

C — Dreptul național

12. Articolul 6 alineatul (2) din Legea nr. 17/2001 din 7 decembrie 2001 privind mărcile (Ley 17/2001, de 7 de diciembre, de Marcas, BOE nr. 294 din 8 decembrie 2001, p. 45579, denumită în continuare „Legea nr. 17/2001 privind mărcile") definește ceea ce este necesar să se înțeleagă prin mărci anterioare, după cum urmează:

„a) o marcă înregistrată a cărei dată de depunere sau dată de prioritate a cererii de înregistrare este anterioară datei cererii care face obiectul examinării și care aparține următoarelor categorii: i) mărci spaniole; ii) mărci care au făcut obiectul unei înregistrări internaționale cu efect în Spania; iii) mărci comunitare;

b) o marcă comunitară înregistrată al cărei titular, în conformitate cu regulamentul privind marca comunitară, revendică în mod valabil senioritatea în raport cu una dintre mărcile prevăzute la litera (a) punctele (i) și (ii), chiar dacă această din urmă marcă a făcut obiectul unei renunțări sau dreptul la marcă s-a epuizat;

c) cererea de înregistrare a unei mărci prevăzute la literele (a) și (b), sub rezerva ca înregistrarea acesteia să fie confirmată;

d) o marcă neînregistrată care, la data de depunere sau la data de prioritate a cererii de înregistrare a mărcii care face obiectul examinării, este «de notorietate» în Spania în sensul articolului 6a din Convenția de la Paris."

13. Articolul 11 din legea menționată, intitulat „Depunerea cererii", prevede:

1. Cererea de înregistrare a mărcii se depune la organul competent al comunității autonome în care solicitantul are domiciliul sau o unitate industrială sau comercială efectivă și funcțională. […]

[…]

6. Organul competent să primească cererea consemnează, la momentul primirii acesteia, numărul cererii și ziua, ora și minutul primirii, în forma prevăzută de lege."

14. Articolul 12 din Legea nr. 17/2001 privind mărcile, care prevede condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cererea, este formulat după cum urmează:

„1. Cererea de înregistrare a mărcii trebuie să cuprindă cel puțin: o cerere de înregistrare a unei mărci; identificarea solicitantului; reproducerea mărcii; lista produselor sau serviciilor pentru care se solicită înregistrarea.

[…]"

15. Articolul 13 din Legea nr. 17/2001 privind mărcile prevede:

„1. Data de depunere a cererii este cea a momentului la care organul competent, în conformitate cu dispozițiile articolului 11, primește documentele ce cuprind elementele prevăzute la alineatul 1 al articolului 12.

2. Data de depunere a cererilor transmise prin poștă este momentul la care oficiul poștal primește documentele ce cuprind elementele prevăzute la alineatul 1 al articolului 12, cu condiția să fie prezentate în plic deschis, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, adresată organului competent să primească cererea. Oficiul poștal consemnează ziua, ora și minutul depunerii cererii.

3. În cazul în care un organ sau o unitate administrativă prevăzută la alineatele anterioare nu consemnează, la momentul primirii cererii, ora depunerii acesteia, se atribuie acesteia ultima oră a zilei respective. În cazul în care nu se consemnează minutul, se atribuie ultimul minut al orei respective. În cazul în care nu se consemnează nici ora, nici minutul depunerii, se atribuie ultima oră și ultimul minut al zilei respective."

III — Acțiunea principală, întrebarea preliminară și procedura în fața Curții

16. Génesis Seguros Generales Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros (denumită în continuare „Génesis") a depus pe cale electronică la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (OAPI) două cereri de înregistrare a unor mărci comunitare: marca verbală nr. 3 543 361 RIZO, pentru clasele 16, 28, 35 și 36 din Aranjamentul de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare (denumit în continuare „clasificarea de la Nisa"), și marca verbală nr. 3 543 386 RIZO, EL ERIZO, pentru clasele 16, 35 și 36 din clasificarea menționată.

17. Instanța de trimitere subliniază că, având în vedere probele care i-au fost prezentate, transmiterea [5] către OAPI a cererilor electronice pentru aceste două mărci a avut loc la ora 11.52, respectiv la ora 12.13, în dimineața zilei de 12 decembrie 2003.

18. De asemenea, din decizia de trimitere reiese că, la ora 17.45 a aceleiași zile de 12 decembrie 2003, societatea Pool Angel Tomas SL a solicitat la Oficina Española de Patentes y Marcas (denumit în continuare „OEPM") înregistrarea în Spania a mărcii verbale nr. 2 571 979-3 RIZO'S, pentru clasa 28 din clasificarea de la Nisa.

19. Génesis a formulat opoziție față de cererea de înregistrare a mărcii naționale menționate RIZO'S, invocând prioritatea mărcilor sale comunitare nr. 3 543 361 RIZO și nr. 3 543 386 RIZO, EL ERIZO.

20. OEPM a adoptat decizia din 9 decembrie 2004 prin care a respins opoziția formulată, considerând că mărcile invocate nu erau prioritare în raport cu marca a cărei înregistrare era solicitată și a admis înregistrarea mărcii RIZO'S.

21. Génesis a formulat un recurs ierarhic prin care a solicitat OEPM să declare prioritatea mărcilor comunitare a căror titulară este, având în vedere că cererea de înregistrare a acestor mărci comunitare fusese depusă, pe cale electronică, la 12 decembrie 2003 și că aceasta era data care trebuia luată în considerare în acest scop.

22. Prin decizia din 29 iunie 2005, OEPM a respins acest recurs ierarhic, subliniind că data de depunere a mărcilor comunitare care aparțineau reclamantei era ulterioară datei de depunere a mărcii spaniole RIZO'S, în condițiile în care, în temeiul articolului 27 din Regulamentul nr. 40/94, data de depunere reținută cu privire la cererile de înregistrare a mărcilor comunitare a fost stabilită doar la 7 ianuarie 2004.

23. Sesizată cu o acțiune formulată de Génesis împotriva acestei din urmă decizii, camera a doua a secției de contencios administrativ a Tribunal Superior de Justicia de Madrid a confirmat, prin hotărârea din 7 februarie 2008, temeinicia admiterii înregistrării mărcii spaniole solicitate RIZO'S. Această instanță a considerat că data de depunere a cererii de înregistrare a mărcilor comunitare invocate în opoziție era data depunerii efective a documentelor, iar nu 12 decembrie 2003, data de depunere a cererii pe cale electronică.

5 — Iar nu primirea și nici înregistrarea de către OAPI.

24. În recursul introdus împotriva hotărârii din 7 februarie 2007, Génesis contestă, în primul rând, interpretarea Tribunal Superior de Justicia de Madrid referitoare la data de depunere a cererii de înregistrare a mărcilor comunitare și arată că interpretarea corectă a articolelor 26 și 27 din Regulamentul nr. 40/94 ar conduce la a considera ca dată de depunere a cererilor data la care acestea au fost transmise OAPI și primite de acesta, respectiv 12 decembrie 2003. În al doilea rând, Génesis apreciază că, întrucât nu a reținut prioritatea mărcilor comunitare nr. 3 543 361 RIZO și nr. 3 543 386 RIZO, EL ERIZO, Tribunal Superior de Justicia de Madrid ar fi încălcat articolul 6 alineatul (2) din Legea nr. 17/2001 privind mărcile, care prevede, la literele (a) și (c), că sunt prioritare cererile de înregistrare a mărcilor comunitare a căror dată de depunere este anterioară cererilor de înregistrare depuse la OEPM.

25. Tribunal Supremo arată că, prevăzând că data de depunere a cererii de înregistrare a unei mărci comunitare este aceea a depunerii la OAPI sau la organismele prevăzute de dispoziția menționată, articolul 27 din Regulamentul nr. 40/94 nu prevede niciun alt criteriu de stabilire a ordinii depunerilor în cazul în care acestea au loc în aceeași zi. Or, criteriul de stabilire a priorității mărcilor utilizat în Spania, în cazuri de coincidență a zilei de depunere a cererilor, este acela al priorității în funcție de ora și de minutul înregistrării la OEPM.

26. În aceste condiții, Tribunal Supremo a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 27 din Regulamentul [nr. 40/94] poate fi interpretat în așa fel încât să se poată lua în considerare nu numai ziua, ci și ora și minutul depunerii cererii de înregistrare a unei mărci comunitare la OAPI (cu condiția dovedirii acestor informații) în vederea stabilirii priorității temporale față de o marcă națională depusă în aceeași zi, în cazul în care legislația internă care reglementează înregistrarea acestei din urmă mărci consideră relevantă ora depunerii cererii?”

27. Această cerere a fost înregistrată la Grefa Curții la 16 aprilie 2010. Génesis, guvernele spaniol, italian și elen, precum și Comisia Europeană au depus observații scrise.

IV — Cu privire la întrebarea preliminară

A — *Observații generale cu privire la sistemul mărcii*

28. Cu titlu introductiv, am dori să subliniem caracteristicile sistemului mărcii, și anume, pe de o parte, dimensiunea sa internațională prin natură și, pe de altă parte, limitarea sa teritorială necesară. În plus, trebuie să se țină seama de existența a diverse sisteme de protecție a mărcii, printre care figurează sistemul Uniunii [6].

29. Caracteristicile definitorii ale mărcii rezultă deja din lucrările care au însoțit încheierea Convenției de la Paris [7]. În ceea ce privește stabilirea regimului aplicabil protecției proprietății industriale, prima propunere, care consta în adoptarea unei legislații supranaționale uniforme, a fost respinsă ca utopică și nerealistă. A doua propunere, care privea adoptarea unor norme privind conflictul de legi în temeiul cărora ar fi trebuit să se aplice dreptul țării de origine a invenției sau a înregistrării mărcii, a

6 — Müller, B. K., *Multinational Trademark Registration Systems*, Berna, 2002.

7 — Trebuie să se sublinieze că, potrivit celui de al doisprezecelea considerent al Primei Directive 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92), toate statele membre ale Comunității sunt legate prin Convenția de la Paris, astfel încât este necesar ca dispozițiile directivei menționate să fie în deplină armonie cu dispozițiile Convenției de la Paris.

fost considerată inechitabilă. Prin urmare, în conformitate cu articolul 2 din Convenție, autorii acesteia au optat pentru cea de a treia propunere, aceea a principiului tratamentului național [8]. În temeiul principiului teritorialității (*lex loci protectionis*), efectele juridice ale unei mărci sunt limitate la teritoriul statului în care aceasta este protejată [9].

30. În dreptul Uniunii, dreptul mărcilor constituie un element esențial al sistemului concurenței nedenaturate. Într-un astfel de sistem, fiecare întreprindere trebuie, în vederea atragerii clientelei prin calitatea produselor sau a serviciilor sale, să fie în măsură să solicite înregistrarea în calitate de mărci a semnelor care permit consumatorului să distingă, fără o posibilă confuzie, aceste produse sau servicii de cele care au o altă proveniență [10].

31. Armonizarea legislațiilor în domeniul dreptului mărcilor se întemeiază pe două serii de texte aplicate în paralel, dar legate în mai multe privințe. Pe de o parte, este vorba despre sistemul mărcii comunitare, și anume dreptul de proprietate industrială prevăzut de Regulamentul nr. 40/94, care a instituit un drept al mărcilor uniform, care se aplică pe întreg teritoriul Uniunii. Pe de altă parte, prin intermediul Directivei 89/104, legiuitorul Uniunii a depus eforturi de apropiere a legislațiilor naționale fără a reveni totuși asupra principiului teritorialității, respectiv asupra legăturii dintre efectele juridice ale unei mărci și teritoriul statului membru în cauză.

32. Trebuie să se sublinieze totuși că, potrivit celui de al cincilea considerent al Regulamentului nr. 40/94, dreptul comunitar al mărcilor nu se substituie dreptului mărcilor din statele membre. Mărcile naționale continuă să existe, întrucât acestea sunt considerate necesare întreprinderilor care nu intenționează să opteze pentru o protecție a mărcii lor la nivelul Uniunii [11].

33. Prin urmare, marca comunitară completează sistemele de protecție naționale. Astfel cum se precizează în primul și în al treilea considerent ale Directivei 89/104, aceasta urmărește o armonizare parțială, limitată la dispozițiile naționale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne [12].

34. Prin urmare, în cadrul Uniunii, protecția mărcilor se caracterizează prin coexistența mai multor sisteme de protecție, ceea ce poate conduce la o multiplicare a depunerilor de cereri de înregistrare a mărcilor și, după cum vom observa, în cazuri excepționale, la existența unor înregistrări valide concurente.

B — *Cu privire la înregistrarea și la data de depunere a mărcii în dreptul Uniunii*

35. În ceea ce privește înregistrarea mărcii comunitare, potrivit dispozițiilor Regulamentului nr. 40/94, depunerea mărcii respective are diferite consecințe.

8 — Beier, F.-K.., „One Hundred Years of International Cooperation – The Role of the Paris Convention in the Past, Present and Future”, *International Review of Industrial Property and Copyright Law*, vol. 15, nr. 1-6/1984, p. 1.

9 — Sabatier, M., *Pratique de la marque internationale*, Institut de Recherche en Propriété intellectuelle Henri-Desboi, Anul 2007, nr. 8. A se vedea în această privință Concluziile avocatului general Trstenjak prezentate în cauza Budějovický Budvar, aflată pe rolul Curții (C-482/09, punctul 50 și urm.).

10 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2001, Merz & Krell (C-517/99, Rec., p. I-6959, punctele 21 și 22), Hotărârea din 12 noiembrie 2002, Arsenal Football Club (C-206/01, Rec., p. I-10273, punctele 47 și 48), Hotărârea din 17 martie 2005, Gillette Company și Gillette Group Finland (C-228/03, Rec., p. I-2337, punctul 25), Hotărârea din 26 aprilie 2007, Alcon/OAPI, C-412/05 P, Rep., p. I-3569, punctele 53 și 54), precum și Hotărârea din 14 septembrie 2010, Lego Juris/OAPI (C-48/09 P, Rep., p. I-8403, punctul 38).

11 — Bonet, G., „La marque communautaire”, *Revue trimestrielle de droit européen*, nr. 1, 1995, p. 59.

12 — Pentru exemplificarea acestei limitări, a se vedea punctul 79 din Concluziile avocatului general Cruz Villalón prezentate în cauza Anheuser-Busch/Budějovický Budvar (C-96/09 P, Rep. 2011, p. I-2131). În plus, Curtea a considerat deja că armonizarea parțială nu exclude ca armonizarea referitoare, printre altele, la dispozițiile naționale cu incidență directă asupra funcționării pieței interne să fie completă. A se vedea Hotărârea din 16 iulie 1998, Silhouette International Schmied (C-355/96, Rec., p. I-4799, punctul 23), și Hotărârea din 11 martie 2003, Ansul (C-40/01, Rec., p. I-2439, punctul 27).

36. În primul rând, în conformitate cu articolul 46 din Regulamentul nr. 40/94, perioada de zece ani de protecție a mărcii începe să curgă de la data de depunere. În al doilea rând, astfel cum rezultă din articolul 8 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 40/94, data de depunere a cererii, astfel cum este definită la articolul 27 din același regulament, determină prioritatea unei mărci în raport cu o altă marcă [13]. În al treilea rând, data de depunere este relevantă pentru aprecierea caracterului distinctiv al unei mărci susceptibil să fi fost dobândit printr-o utilizare anterioară depunerii cererii în sensul articolului 7 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94. În sfârșit, momentul depunerii cererii de înregistrare are consecințe asupra aprecierii existenței relei-credințe a solicitantului, în sensul articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, în cadrul stabilirii cauzelor de nulitate absolută a mărcii [14].

37. De aici rezultă că stabilirea precisă a datei de depunere constituie un element constitutiv al sistemului mărcii comunitare. În măsura în care prezenta trimitere preliminară urmărește stabilirea sensului și a domeniului de aplicare al articolului 27 din Regulamentul nr. 40/94, trebuie, în primul rând, să se stabilească natura noțiunii „dată de depunere” în sensul acestei dispoziții.

38. Cu titlu introductiv, se impune constatarea că Convenția de la Paris nu cuprinde norme materiale care guvernează condițiile de depunere, însă prevede, dimpotrivă, la articolul 4 litera A alineatul (2), că regularitatea depunerilor este determinată de legislația internă a fiecărei țări a Uniunii sau de tratatele bilaterale sau multilaterale încheiate între acestea. Astfel, cu toate că respectiva convenție preciza că statele contractante constituiau o Uniune pentru protecția proprietății industriale, aceeași convenție cuprindea mai multe dispoziții prin care se impunea țărilor menționate să adopte acte normative în domeniul proprietății industriale sau prin care se permitea adoptarea unor asemenea acte normative [15].

39. În schimb, Regulamentul nr. 40/94 conține o dispoziție specifică ce reglementează condițiile de depunere a mărcii comunitare. Astfel, potrivit articolului 27 din regulamentul menționat, data de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare este aceea la care solicitantul a prezentat la Oficiu sau, în cazul în care cererea a fost depusă la oficiul central din domeniul proprietății industriale al unui stat membru sau la Oficiul mărcilor din Benelux, la acesta, documente care să conțină elementele menționate la articolul 26 alineatul (1), sub rezerva plății taxei de depunere în termen de o lună de la data depunerii documentelor [16].

40. Prin urmare, din articolul 27 din Regulamentul nr. 40/94 reiese că dispoziția menționată nu conține nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre.

41. În această privință, în conformitate cu o jurisprudență constantă, rezultă din cerințele atât ale aplicării uniforme a dreptului comunitar, cât și ale principiului egalității că termenii unei dispoziții de drept al Uniunii care nu face nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul său de aplicare trebuie în mod normal să primească, în întreaga Uniune Europeană, o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie stabilită ținând seama de contextul dispoziției și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză [17].

42. În cadrul înregistrării unei mărci comunitare, înregistrările unor mărci naționale anterioare trebuie să fie luate în considerare ca fapte relevante din punct de vedere juridic care, potrivit legislației Uniunii, au consecințe juridice determinate.

13 — Data de depunere este, așadar, relevantă pentru stabilirea „mărcii anterioare” în sensul articolului 8 din Regulamentul nr. 40/94, precum și a mărcilor a căror dată de depunere este anterioară datei cererii de înregistrare a mărcii [în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) litera (a) punctul (i) din Directiva nr. 89/104].

14 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, Rep., p. I-4893).

15 — Bodenhausen, G. H. C., *Guide d'application de la Convention de Paris pour la protection de la propriété industrielle*, BIRPI, 1969, p. 11.

16 — Trebuie să se observe că principiul unei depuneri internaționale unice întemeiate totuși pe o înregistrare a mărcii în țara de origine a fost introdus prin Aranjamentul de la Madrid din 14 aprilie 1891 și prin Protocolul de la Madrid din 27 iunie 1989 privind mărcile internaționale. A se vedea Sabatier, M., *Pratique de la marque internationale*, p. 5-7.

17 — A se vedea, *ex multis*, Hotărârea din 6 februarie 2003, SENA (C-245/00, Rec., p. I-1251, punctul 23), și Hotărârea din 21 octombrie 2010, Padawan (C-467/08, Rep., p. I-10055, punctul 32).

43. Rezultă că OAPI nu este obligat nici să își însușească cerințele și aprecierea autorității competente în materie de mărci din țara de origine, nici să înregistreze marca solicitată din cauza existenței unor decizii de înregistrare ale oficiilor pentru brevete și mărci naționale [18].

44. În consecință, considerăm că stabilirea „datei de depunere" a unei mărci comunitare este o problemă reglementată exclusiv de dreptul Uniunii, care ține seama, în această privință, de convenții internaționale relevante. În măsura în care Regulamentul nr. 40/94 nu oferă nicio definiție legală a expresiei „dată de depunere", trebuie să se identifice domeniul de aplicare și sensul acestei expresii în cadrul regulamentului menționat.

C — *Cu privire la data de depunere a cererii în cadrul acțiunii principale*

45. Înainte de examinarea noțiunii-cheie pentru prezenta procedură, trebuie să subliniem incertitudinea care pare să însoțească, la lecturarea deciziei de trimitere, un element de fapt aflat în centrul acțiunii principale, și anume stabilirea zilei în care au fost depuse cererile de înregistrare a mărcilor în discuție [19].

46. Astfel, din decizia de trimitere reiese că cele două cereri de înregistrare a mărcilor verbale comunitare RIZO și RIZO, EL ERIZO au fost depuse pe cale electronică la OAPI la 12 decembrie 2003. Instanța de trimitere ridică totuși problema dacă această dată de transmitere pe cale electronică trebuie să fie considerată drept data de depunere autentică a mărcii comunitare.

47. Din decizia de trimitere reiese că acțiunea formulată de Génesis împotriva deciziei în litigiu a OEPM a fost respinsă printr-o hotărâre a Tribunal Superior de Justicia de Madrid în esență pentru motivul că data de depunere a mărcilor comunitare invocate în opoziție ar fi 7 februarie 2004, data depunerii efective a documentației, iar nu 12 decembrie 2003, data depunerii cererii pe cale electronică.

48. În această privință, trebuie să se sublinieze că OAPI pune la dispoziția utilizatorilor un serviciu de depunere electronică („e-filing") care să le permită să depună cererile de înregistrare a mărcii comunitare online. Acest serviciu oferă mai multe avantaje, printre care figurează garanția datei de depunere în sensul articolului 27 din Regulamentul nr. 40/94.

49. Având în vedere modul de redactare a acestei dispoziții, este necesar să se rețină că data de depunere a cererii pe cale electronică însoțită de toate documentele impuse de Regulamentul nr. 40/94 și urmată de plata taxei în termen de o lună trebuie să fie considerată ca dată de depunere în sensul articolului 27 din regulamentul menționat. Astfel, OAPI a furnizat persoanelor interesate mijloacele tehnice necesare pentru anexarea documentelor cerute [20].

50. În schimb, în ipoteza unei simple depuneri pe cale electronică a unei cereri de înregistrare care nu este însoțită de depunerea concomitentă a documentelor cerute, data de depunere în sensul articolului 27 din Regulamentul nr. 40/94 va fi cea la care toată documentația cerută va fi efectiv depusă la OAPI. Așadar, este vorba despre o dată ulterioară depunerii cererii respective pe cale electronică.

18 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 25 octombrie 2007, Develey/OAPI (C-238/06 P, punctele 71-73), precum și Hotărârea Tribunalului din 17 decembrie 2010, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli/OAPI (Forma unui iepure de ciocolată) (T-395/08).

19 — Decizia de trimitere nu se pronunță definitiv cu privire la acest element de fapt, iar observațiile depuse de Génesis nu sunt lipsite de ambiguitate în această privință. În cadrul observațiilor scrise, numai Comisia Europeană a depus anexele care pledează în favoarea tezei potrivit căreia data de depunere este 12 decembrie 2003.

20 — A se vedea: http://oami.europa.eu/help/html/help_fr.html. Se pare că OAPI nu înregistrează oficial ora și minutul depunerii mărcii. În consecință, precizările furnizate în acest sens de instanța de trimitere nu sunt întemeiate pe datele înregistrate de OAPI. Astfel, nici *Buletinul mărcilor comunitare* (http://oami.europa.eu/bulletin/ctm/ctm_bulletin_en.htm), nici baza de date a OAPI (CTM online) nu consemnează ora sau minutul depunerii.

51. Prin urmare, pentru aplicarea expresiei „dată de depunere” în sensul articolului 27 din Regulamentul nr. 40/94, revine instanței de trimitere sarcina să verifice care a fost data de depunere efectivă a tuturor documentelor necesare de către Génesis, în susținerea cererilor sale de înregistrare, apoi care a fost data plății taxei.

52. Numai după examinarea acestui aspect, este util să se abordeze aspectele temporale mai precise evocate de instanța de trimitere.

D — *Cu privire la luarea în considerare a orei și a minutului în cadrul aplicării noțiunii „dată de depunere” în sensul Regulamentului nr. 40/94*

53. Prin intermediul întrebării sale, instanța de trimitere ridică, în esență, problema dacă este posibil să se ia în considerare, în vederea aplicării articolului 27 din Regulamentul nr. 40/94, ora și minutul depunerii cererii de înregistrare, în condițiile în care aceste elemente pot contribui la stabilirea unei eventuale priorități în raport cu o marcă națională a cărei înregistrare a fost solicitată în aceeași zi. Astfel, într-o asemenea ipoteză de coincidență a datelor de depunere, dreptul spaniol definește prioritatea mărcilor în funcție de ora și de minutul depunerii.

54. Prin urmare, această problemă are legătură cu principiul priorității, în temeiul căruia un drept anterior permite să se opună tuturor semnelor ulterioare care sunt în conflict cu acesta [21]. Procedura de opoziție angajată în temeiul dreptului național de Génesis urmărește, astfel, să stabilească faptul că cele două mărci comunitare ale sale sunt „mărci anterioare” în sensul legislației naționale, care preia definiția anteriorității prevăzută de Regulamentul nr. 40/94 [22].

55. Analiza domeniului de aplicare al noțiunii „dată de depunere” propusă de părțile care au depus observații în cadrul prezentei proceduri prezintă diferențe substanțiale. Asemănător guvernelor spaniol, italian, precum și Comisiei, considerăm că ora și minutul depunerii cererii de înregistrare a mărcii comunitare nu constituie elemente relevante în vederea aplicării articolului 27 din Regulamentul nr. 40/94. Astfel, considerăm că „data de depunere” se referă exclusiv la „ziua calendaristică”. Această ultimă noțiune corespunde, în opinia noastră, unei zile calendaristice de la miezul nopții până la miezul nopții, care poartă numărul lunii și al anului în conformitate cu calendarul gregorian, precum și unei zile echivalente în celelalte sisteme calendaristice [23]. Prin urmare, o zi calendaristică poate fi aceeași în ciuda variațiilor de timp real datorate fuselor orare [24].

56. În opinia noastră, mai multe elemente pledează în favoarea acestei interpretări.

57. În primul rând, observăm că sistemul Convenției de la Paris, la care sunt părți toate statele membre, a reținut data, înțeleasă ca zi unică sau ca zi calendaristică, drept unitate de calcul de bază. Astfel, regularitatea depunerii este apreciată numai în raport cu acest element. Depunerea menționată este considerată ca fiind efectuată din momentul în care, în conformitate cu legislația internă a țării în care s-a realizat, a fost depusă o cerere cu respectarea cerințelor de formă și, chiar dacă această cerere este incompletă sau incorectă în ceea ce privește forma, este suficientă pentru stabilirea datei de depunere [25].

21 — Potrivit articolului 6 din Legea nr. 17/2001 privind mărcile, semnele nu pot fi înregistrare dacă sunt identice cu o marcă anterioară sau dacă există un risc de confuzie. A se vedea articolul 4 alineatul (1) și articolul 5 alineatul (1) din Directiva 84/104.

22 — A se vedea articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94.

23 — A se vedea în această privință articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului din 3 iunie 1971 privind stabilirea regulilor care se aplică termenelor, datelor și expirării termenelor (JO L 124, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 1, p. 16), de unde rezultă că intrarea în vigoare, producerea de efecte sau punerea în aplicare a actelor Consiliului sau ale Comisiei – sau a unor dispoziții din aceste acte – stabilite la o anumită dată se realizează la începutul primei ore a zilei corespunzătoare acestei date. A se vedea Hotărârea Tribunalului din 20 iunie 2001, Ruf și Stier/OAPI (Image „DAKOTA”) (T-146/00, Rec., p. II-1797, punctele 23, 27 și 55).

24 — Astfel cum o demonstrează, de exemplu, celebrarea Anului Nou în întreaga lume.

25 — Potrivit articolului 4 litera A alineatul (3) din Convenția de la Paris, în cadrul convenției menționate se înțelege prin depozit național reglementar orice depozit care este suficient pentru stabilirea datei la care a fost depusă cererea în țara în cauză. A se vedea Bodenhausen, G. H. C., *op. cit.*, p. 42.

58. În această privință, trebuie subliniat că introducerea respectivei unități de calcul de bază a fost strâns legată de ceea ce s-a convenit a se denumi „prioritatea unionistă”, adoptată prin Convenția de la Paris, potrivit căreia cel care depune o marcă într-o altă țară în termen de șase luni de la data de depunere a cererii de înregistrare a mărcii în țara de origine beneficiază acolo de data de protecție inițială pe care o obținuse în țara de origine [26]. Astfel, în temeiul articolului 4 litera C alineatul (2) din convenția menționată, termenul de șase luni începe să curgă de la data de depunere a primei cereri, ziua depunerii nefiind cuprinsă în termen. În consecință, ora și minutul depunerii nu au nicio relevanță pentru calculul termenului priorității [27].

59. Regulamentul nr. 40/94 conține norme proprii care respectă sistemul convenției prin consacrarea, la articolul 29, a unui drept de prioritate care include înregistrările solicitate în unul dintre statele părți la convenție sau în unul dintre statele părți la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului [28]. Prin efectul dreptului de prioritate, drepturile aferente mărcii comunitare iau naștere la data de prioritate, și anume în ziua depunerii cererii naționale [29].

60. În consecință, considerăm că nu este posibil să se precizeze mai mult data de depunere prevăzută la articolul 27 din Regulamentul nr. 40/94. Acest aspect pare cu atât mai imposibil cu cât acestei noțiuni i s-a atribuit o funcție precisă încă de la origine, în cadrul aplicării principiului de prioritate prevăzut mai sus, nu numai la nivelul Uniunii, dar și pentru aplicarea unor norme internaționale cu privire la efectele înregistrării mărcilor. În această privință, trebuie să se amintească faptul că marca anterioară poate fi protejată și prin intermediul unei înregistrări internaționale [30].

61. Desigur, din informațiile existente pe pagina de internet a OAPI reiese că data de depunere este cea la care sunt depuse la OAPI documentele prevăzute la articolul 26, ora Europei Centrale (GMT + 1) [31]. Considerăm totuși că ora care este menționată pe această pagină servește la stabilirea datei de depunere la OAPI, iar nu la acordarea unei priorități temporale bazate pe ora și pe minutul depunerii.

62. Această teză este de asemenea confirmată de interpretarea literală a textului articolului 27 din Regulamentul nr. 40/94, care se limitează să menționeze „data”. În plus, din norma 5 a Regulamentului nr. 2868/95 reiese că OAPI aplică, pe documentele care compun cererea, numai data recepționării și numărul dosarului atribuit cererii. Acesta eliberează imediat solicitantului o recipisă pe care se specifică, cel puțin, numărul dosarului, precum și data recepționării cererii.

63. În al doilea rând, o interpretare care constă în neluarea în considerare a orei și a minutului depunerii este de asemenea susținută de finalitatea și de natura legislației Uniunii. Astfel cum am arătat deja la punctele 30-34 și 39-43 din prezentele concluzii, obiectivul Regulamentului nr. 40/94 nu era de a apropia dreptul statelor membre, ci de a crea un drept de proprietate industrială unic valabil

26 — Articolul 4 din Convenția de la Paris prevede un termen de șase luni pe parcursul căruia solicitantul unei mărci în una dintre țările Uniunii poate solicita aceeași marcă în celelalte țări ale Uniunii, fără ca cererea sau cererile ulterioare să fie afectate de eventuale cereri cu același obiect introduse de terți. Dreptul de prioritate conferă astfel solicitantului unei mărci o imunitate limitată în timp în raport cu cererile privind aceeași marcă pe care terții le-ar putea depune în cursul termenului de prioritate. A se vedea Hotărârea Tribunalului din 15 noiembrie 2001, Signal Communications/OAPI (TELEYE) (T-128/99, Rec., p. II-3273, punctele 36-40).

27 — În ceea ce privește calculul termenul de prioritate, același calcul se aplică la nivel internațional în cazul brevetelor (ziua depunerii cererii anterioare nu este inclusă în acest termen. A se vedea norma 2.4 din regulamentul de executare: http://www.wipo.int/pct/fr/texts/rules/r2.htm#_2_4).

28 — Dreptul de prioritate se constituie pe baza cererii de înregistrare a mărcii depuse anterior în unul dintre statele menționate mai sus și este un drept autonom în măsura în care acesta subzistă independent de soluționarea ulterioară a cererii respective. Atunci când cererea de înregistrare a mărcii comunitare este însoțită de o revendicare de prioritate, dreptul menționat devine un element esențial al acestei cereri, întrucât acesta determină una dintre caracteristicile esențiale ale cererii, și anume că data de depunere este data la care a fost depusă cererea anterioară, pentru stabilirea anteriorității drepturilor. A se vedea Hotărârea Signal Communications/OAPI (citată la nota de subsol 26).

29 — În cazul în care condițiile impuse sunt îndeplinite, marca comunitară produce efecte retroactiv la data de depunere a mărcii revendicate. A se vedea Bonet, G., *op. cit.*

30 — A se vedea articolul 8 alineatul (2) litera (a) punctul (iii) din Regulamentul nr. 40/94, precum și articolul 8 alineatul (2) litera (a) punctul (iv) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009, care se referă la mărcile care au făcut obiectul unei înregistrări internaționale cu efect în cadrul Comunității.

31 — http://oami.europa.eu/ows/rw/pages/QPLUS/forms/electronic/fileApplicationCTM.fr.do

în întreaga Uniune. În plus, având în vedere natura autonomă a noțiunilor de drept al Uniunii care sunt prevăzute în Regulamentul nr. 40/94, soluțiile juridice adoptate în dreptul național nu pot fi luate în considerare în vederea interpretării sistemului mărcii comunitare. În sfârșit, astfel cum arată Comisia în mod corect, o asemenea abordare este confirmată de coroborarea articolelor 14 și 97 din regulamentul menționat, din moment ce rezultă de aici că aplicabilitatea dreptului național este limitată la chestiunile care nu intră sub incidența domeniului de aplicare al Regulamentului nr. 40/94.

64. În al treilea rând, trebuie subliniată relevanța articolului 32 din Regulamentul nr. 40/94, de unde decurge că depunerea cererii de înregistrare a mărcii comunitare echivalează cu depunerea unei mărci naționale în statele membre, pentru stabilirea, la nevoie, a dreptului aplicabil cererii de înregistrare a mărcii comunitare. Acest articol se referă doar la data de depunere.

65. Astfel cum arată guvernul spaniol, articolul 32 din Regulamentul nr. 40/94 nu modifică noțiunea comunitară de dată de depunere și nici nu presupune o aplicare subsidiară a dreptului național, ci se limitează să recunoască cererilor de înregistrare a mărcilor comunitare depuse la OAPI aceeași valoare juridică cu cea a cererilor depuse la oficiile naționale. Dacă, în pofida textului articolului 27 din Regulamentul nr. 40/94, Curtea ar opta pentru o interpretare extensivă a dispoziției menționate, acest lucru ar determina obligarea tuturor solicitanților de mărci la înregistrarea acestora la OAPI în vederea garantării dreptului lor de prioritate, nu numai în raport cu alte mărci naționale, dar și în raport cu alte mărci comunitare, ceea ce ar fi contrar principiului potrivit căruia marca comunitară nu se substituie mărcilor naționale.

66. În ultimul rând, este esențial să se sublinieze existența mai multor dificultăți practice care ar fi legate de aplicarea priorității în timp real în locul aplicării noțiunii de zi calendaristică în cadrul sistemului mărcii comunitare.

67. Mai întâi, considerăm că existența fuselor orare diferite pe teritoriul Uniunii face în prezent imposibilă stabilirea priorității mărcii comunitare în timp real. Astfel, teritoriul Europei se întinde pe patru fuse orare [32].

68. Având în vedere această diversitate, luarea în considerare a orei și a minutului depunerii unei cereri de înregistrare a mărcii ar implica stabilirea unei norme de conflict temporal între mai multe sisteme naționale. Nu se poate exclude posibilitatea ca prioritatea în timp real să conducă și la o oarecare confuzie, ținând seama de pluralitatea mijloacelor de comunicare, precum și de diversitatea calității acestora în cadrul mai multor state membre [33]. Pentru a se pune capăt acestei confuzii, ar trebui nu numai să se înregistreze ora și minutul cererii, dar și să se asigure că sistemele informatice de care dispun autoritățile naționale urmează exact timpul atomic sau timpul universal [34].

69. Astfel, problema datei de depunere ar fi transformată în mod inutil într-o dezbatere cu privire la unități nominale, chiar reale. Astfel, de exemplu, ziua de 1 ianuarie, ora 0.30, în Finlanda corespunde, în timp real, zilei de 31 decembrie, ora 23.30, în majoritatea statelor membre.

32 — A se vedea Recomandarea nr. 1432 (1999) a Consiliului Europei privind respectarea sistemului fuselor orare europene (disponibilă la adresa http://assembly.coe.int/Documents/AdoptedText/ta99/frec1432.htm#1). Pentru compararea fuselor orare menționate, a se vedea: http://europa.eu/travel/time/index_fr.htm#tzone

33 — Este suficient să se citeze în această privință decizia de trimitere, din care rezultă că cererile au fost depuse la ora 11.52 și, respectiv, la ora 12.13, în timp ce decizia OEPM în litigiu arată că cererile au fost depuse la ora 11.31.

34 — Timpul civil, în prezent definit prin timpul ceasurilor atomice, este numit „timpul universal coordonat” (TUC). Ziua TUC este cu aproximativ 0,9 secunde mai lungă decât ziua medie.

70. Desigur, posibilitatea unei înregistrări electronice se aplică în mai multe state membre [35]. Totuși, considerăm că trebuie să se distingă între posibilitatea depunerii cererii electronice și instituirea unui sistem de prioritate în timp real. Astfel, introducerea de către OAPI sau de către anumite state membre a posibilității depunerii electronice, în vederea modernizării și facilitării accesului la protecția proprietății industriale, nu implică în mod necesar luarea în considerare a orei și a minutului depunerii cererii de înregistrare pentru stabilirea anteriorității mărcii [36].

71. În consecință, apreciem că luarea în considerare a orei și a minutului pentru stabilirea anteriorității unei mărci în sensul articolului 27 din Regulamentul nr. 40/94 ar fi posibilă doar după instituirea unui sistem uniform de proceduri administrative de înregistrare electronică atât a mărcilor comunitare, cât și a mărcilor naționale în întreaga Uniune. Acest lucru ar implica și aplicarea sistemului orei universale, respectiv armonizarea completă a sistemelor de timp legale din statele europene. Este evident că instituirea unui asemenea sistem ar trebui să fie clar prevăzută în legislația Uniunii, precum și în legislațiile naționale ale statelor membre [37] și nu poate rezulta din jurisprudență.

72. În această privință, trebuie să se observe și că articolul 27 din Regulamentul nr. 207/2009, referitor la data de depunere, este formulat în termeni identici celor din articolul corespunzător din Regulamentul nr. 40/94, care face obiectul prezentei întrebări preliminare. Rezultă că legiuitorul Uniunii nu a adus încă precizări în ceea ce privește ora și minutul depunerii.

73. Cu titlu subsidiar, mai dorim să subliniem că nici Regulamentul (CE) nr. 6/2002 [38] nu prevede menționarea orei și a minutului în ceea ce privește data de depunere a cererii de înregistrare a unui desen sau model comunitar. În plus, în temeiul regulamentului menționat, solicitantul unui desen sau model comunitar înregistrat beneficiază, în anumite condiții, de un drept de prioritate. Acest lucru are drept efect faptul că data de prioritate este considerată corespunzătoare datei de depunere a cererii de înregistrare a unui desen sau model comunitar [39].

74. Având în vedere considerațiile de mai sus, dacă s-ar admite, pe de o parte, că cererile de înregistrare a mărcilor în discuție au fost depuse în aceeași zi și, pe de altă parte, că luarea în considerare a orei și a minutului trebuie exclusă, ar rezulta că cele două mărci în discuție ar putea, în principiu, să fie înregistrate. S-ar ridica, așadar, problema coexistenței mărcii naționale cu marca comunitară.

35 — Potrivit cercetărilor noastre neexhaustive, următoarele state prevăd o asemenea posibilitate: Regatul Belgiei, Republica Cehă, Regatul Danemarcei, Regatul Spaniei, Republica Franceză, Marele Ducat al Luxemburgului, Regatul Țărilor de Jos, Republica Portugheză, Republica Finlanda, Regatul Suediei și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord. A se vedea: http://www.wipo.int/directory/en/urls.jsp

36 — De exemplu, este perfect posibil ca, ținând seama de orarele limitate de deschidere a ghișeelor oficiilor pentru mărci naționale, o expediere electronică realizată la ora 23.00 să conducă la înregistrarea cererii în ziua următoare, sau chiar în aceeași zi, iar nu la o înregistrare în timp real, pentru stabilirea priorității în raport cu o altă marcă comunitară sau națională. Astfel cum am subliniat la nota de subsol 20, OAPI nu pare să înregistreze oficial ora și minutul depunerii mărcii.

37 — Eforturile întreprinse în materie de uniformizare temporală rezultă în special din Directiva 2000/84/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 ianuarie 2001 privind dispozițiile referitoare la orarul de vară (JO L 31, p. 21, Ediție specială, 12/vol. 2, p. 33), care prevede că avansarea cu șaizeci de minute în raport cu ora din restul anului este calculată în fiecare stat membru la ora 01.00 dimineața, timp universal, ultima duminică din martie. De asemenea, trebuie să se menționeze că, în cadrul Aranjamentului de la Madrid și al Protocolului de la Madrid, se aplică norme precise referitoare la momentul depunerii (norma 4 din Regulamentul de executare comun a Aranjamentului de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor și a Protocolului referitor la acest aranjament, intitulată „calculul termenelor”, disponibilă la următoarea adresă: http://www.wipo.int/madrid/fr/legal_texts/common_regulations.htm#rule_4). În momentul depunerii, stabilirea orei precise nu face parte dintre mențiunile oficiale care vor figura pe cerere. În schimb, în conformitate cu Instrucțiunea 11 privind comunicările electronice (Instrucțiuni administrative pentru aplicarea Aranjamentului de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor și a Protocolului aferent), disponibilă la următoarea adresă: http://www.wipo.int/madrid/fr/legal_texts/admin_instructions.htm#P81_4630, atunci când, din cauza decalajului orar, data la care a început transmiterea este diferită de data la care a fost recepționată, data anterioară este considerată ca data recepționării de către Oficiul internațional. A se vedea Sabatier, M., *op. cit.*, p. 26.

38 — Regulamentul Consiliului din 12 decembrie 2001 privind desenele sau modelele industriale comunitare (JO 2002, L 3, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 33, p. 70).

39 — În temeiul normei 2 [punctul 2.4 litera (a) din Regulamentul de executare a tratatului de cooperare în materie de brevete de invenție (PTC) (text disponibil la adresa: http://www.wipo.int/pct/fr/texts/rules/r2.htm#_2_4)], ziua depunerii cererii anterioare nu este inclusă în termenul de prioritate. În plus, sunt prevăzute norme specifice în cazul expirării termenului într-o zi nelucrătoare sau de sărbătoare legală (a se vedea norma 80 punctul 80.5, disponibilă la adresa: http://www.wipo.int/pct/fr/texts/rules/r80.htm#_80_5).

E — *Cu privire la coexistența mărcilor pe piață*

75. Coexistența a două înregistrări concurente a unor mărci identice constituie un fenomen cunoscut și uneori inevitabil în cadrul Uniunii. În mod incontestabil, este vorba despre o situație imperfectă care rezultă din caracterul multinațional și diversificat al sistemelor de protecție a mărcii, precum și din diversitatea întreprinderilor titulare ale mărcilor.

76. Trebuie să se observe că respectiva coexistență poate avea incidență asupra rezultatului unei proceduri de opoziție sau al unei cereri în nulitatea unei mărci. Acest rezultat variază după cum este vorba despre coexistență între mărcile în conflict sau între marca anterioară și mărci care aparțin terților, iar nu titularului mărcii comunitare. Astfel, coexistența poate fi suportată de titularul dreptului anterior sau convenită de părți prin intermediul unui acord [40].

77. Este evident că, în vederea remedierii acestui fenomen, cei doi titulari pot recurge la un acord de coexistență pentru a preveni orice conflict eventual [41]. Pe de altă parte, sistemele de drept naționale oferă soluții specifice, precum principiul utilizării simultane cu bună-credință („honest concurrent use"), a cărui legalitate din punctul de vedere al dreptului Uniunii pare contestabilă [42].

78. Astfel cum a subliniat Comisia în observațiile sale, coexistența a fost cunoscută încă de la instituirea mărcii comunitare, în condițiile în care OAPI a înregistrat la 1 aprilie 1996, data de deschidere a registrului mărcilor comunitare, toate mărcile a căror înregistrare fusese solicitată anterior [43].

79. În orice caz, posibilitatea de înregistrare a unor mărci identice pentru aceleași produse sau servicii purtând aceeași dată de prioritate a existat dintotdeauna în cadrul sistemelor întemeiate pe Convenția de la Paris. Prin urmare, coexistența, deși nu este de dorit, face totuși parte integrantă din noțiunea de marcă.

V — Concluzie

Ținând seama de considerațiile de mai sus, propunem Curții să răspundă la întrebarea preliminară adresată de Tribunal Supremo în sensul că:

„În stadiul actual al dreptului Uniunii, articolul 27 din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară exclude luarea în considerare, pe lângă ziua depunerii cererii de înregistrare a mărcii comunitare, și a orei și a minutului depunerii respective."

40 — Folliard-Monguiral, „Conditions et effets de la coexistence de marques en droit communautaire", *Propriété industrielle* nr. 9, septembrie 2006, studiul 24.

41 — Elsmore, M. J., „Trade Mark Coexistence Agreements: What is all the (lack of) fuss about?", SCRIPT-ed, vol. 5, nr. 1, aprilie 2008. Un asemenea acord nu este întotdeauna relevant pentru aprecierea riscului de confuzie; a se vedea Hotărârea Tribunalului din 6 noiembrie 2007, Omega/OAPI – Omega Engineering (Ω OMEGA) (T-90/05, punctul 49).

42 — A se vedea Concluziile avocatului general Trstenjak prezentate în cauza Budějovický Budvar, citată anterior (C-482/09), în care aceasta solicită Curții să se pronunțe în sensul că articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 89/104 se opune utilizării simultane, de bună-credință și de lungă durată, a două mărci identice care desemnează produse identice de către doi titulari diferiți.

43 — A se vedea Hotărârea Tribunalului din 19 octombrie 2006, Bitburger Brauerei/OAPI – Anheuser-Busch (BUD) (T-350/04-T-352/04, Rec., p. II-4255).